

Λήψετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στιχ. 15)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΙΣΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 7 Δεκεμβρίου 1959 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΔ'. Αριθ. 327 Τιμή Θέλλον Δραχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΡΟΣΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Σ.
Γραφεία: "Οδός Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 - Αθήναι

Διευθύνεται υπό ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίως δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίως δολ. 4

ΠΡΟΣΟΧΗ ΚΑΙ ΕΠΑΓΡΥΠΝΗΣΙΣ

Κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίας ἀπεφασίσθη διὰ τὸ προσεχές θέρος ἡ σύγκλησις τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου. Γεγονὸς ὕψιστης σημασίας διὰ τὴν Οἰκουμενικὴν Ὁρθοδοξίαν. Ὅλοι οἱ βιοῦντες τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ παλλόμενοι ἀπὸ τὸν Ἅγιον αὐτῆς ἐνθουσιασμόν ἀναμένουν τὴν Πανορθόδοξον Σύνοδον μὲ ἀσυγκράτητον ἀγωνίαν, διότι προσδοκοῦν ἐξ αὐτῆς ἅψ' ἐνὸς μὲν τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἅψ' ἐτέρου τὴν λύσιν πολλῶν προβλημάτων σοβούντων ἀπὸ μακροῦ εἰς τοὺς κόλπους τῶν ἐπὶ μέρους αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ Πατριαρχείων.

Ὁμολογοῦμεν ὅμως, ὅτι ἔχομεν καὶ σοβαρὰς ἐπιφυλάξεις διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Συνόδου. Τὸ κλίμα ὅψ' ὃ συνέρχεται ἡ Σύνοδος τὸ χαρακτηρίζει ἔντονον φιλοπροτεσταντικὸν πνεῦμα, σαφῆς ἀπόκλισις πρὸς τὴν Δύσιν. Δὲν ἀποκλείεται ἡ σύγκλησις τῆς Συνόδου νὰ ἐξυπηρετήσῃ ἀπλῶς ἓνα τύπον, ὥστε νὰ ἐπιδιωχθῇ ἀποτελεσματικώτερον ὃ ὑπὸ πολλῶν ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς τῆς ὑποταγῆς τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸ Βατικὰ ὃν (δὲρ τὰ «μεγάλᾶ» πνεύματα τοῦ αἰῶνος μας ἀποκαλοῦν Ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν). Ἀκόμη εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ ἐπιδιωχθῇ εἰς τὴν Σύνοδον αὐτὴν ὃ «ἐκσυγχρονισμὸς» παναρχαίων καὶ πολυσεβάστων θεσμῶν, οἱ ὅποιοι, ὡς «ἀπηρχαιωμένοι» ἐνοχλοῦν τοὺς μοντέρνους!

Διόλου ἀμφίβολον νὰ συνέρχεται κατ' ἐπιταγὴν τῆς Θεοστυγοῦς Μασσονίας διὰ σκοποὺς οἰκονομικοκοινωνικοῦς, ὥστε καὶ ἡ Ὁρθόδοξία νὰ τεθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν μεγάλων μπλόκ τῆς ἀνθρωπότητος, δι' ὧν ἐξυπηρετοῦνται τεράστια οἰκονομικά συμφέροντα καὶ ὁδη-

γοῦνται οἱ λαοὶ πρὸς ἀνεπανορθώτους συμφοράς!

Τὰς ὑποψίας μας αὐτὰς στηρίζομεν εἰς ὠρισμένα δεδομένα ἀναμφισβητήτου ἀποδεικτικῆς ἰσχύος. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὁ κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδοξίας κύριος παράγων τῆς συγκληθησομένης Συνόδου ὃ καὶ πρόεδρος πιθανόν αὐτῆς, τυγχάνει εἰς ὅλους γνωστός διὰ τὴν εὐρύτητα, . . . τῆς καρδίας του, δυναμένης νὰ συγκινεῖται καὶ ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ ἀπὸ τὸν Μωάμεθ, οὗτινος τὸ τέμενος ἐπεσκέφθη ἐν κατανύξει ὅτε μετέβη προσφάτως εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ἀπὸ τὸν Λούθηρον καὶ ἀπὸ τὸν Πάπαν καὶ τις οἶδε καὶ ἀπὸ ποῖον ἄλλον ἀκόμη «γνωστὸν καὶ ἄγνωστον Θεόν!

Ὁ τῆς Ἁγίας Σιών προκαθήμενος; Περισσότερον ἐνδιαφέρεται διὰ τοὺς λίθους καὶ τὰς οἰκοδομὰς τῶν Ἁγίων τόπων καὶ ὀλιγώτερον διὰ τὰς ἰδέας, ποὺ ἐξεπορεύθησαν ἐξ αὐτῶν!

Ἐάν τώρα ὑπολογίσωμεν εἰς τοὺς προσωπικοὺς παράγοντας τῆς συγκαλουμένης Συνόδου καὶ τὸν ἀπὸ Ἀμερικῆς Ἰάκωβον, «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» τοῦ Οἰκουμενικοῦ, τότε ἔχομεν ἀμέσως τὸ δεδομένον, ὅτι εἰς τὴν Σύνοδον αὐτὴν θὰ ἀκουσθῶσιν πράγματα περίεργα καὶ θὰ ὑποστηριχθῶσιν ἀπόψεις ξέναι ἢ καὶ ἀντίθετοι πρὸς τὸ ἀκραιφνὲς νόημα καὶ φρόνημα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐχομεν ὅμως καὶ προηγούμενον! Κατὰ τὸ 1923, συνήλθε εἰς Κωνσταντινὴν «Πανορθόδοξον Συνέδριον» ὑπὸ τοῦ πρωταθλητοῦ πάσης καίνοτομίας Μελετίου Μεταξάκη. Τοῦτο κατέληξε εἰς ὠρισμένας ἀποφάσεις, τῶν ὁποίων τὸ κύρος

παρέπεμψε εἰς τὴν ἐν τῷ μέλλοντι συγκληθ-
σομένην Σύνοδον.

Ἰδοὺ μερικά «ἀποφάσεις», αἱ ὁποῖαι ἀσφα-
λῶς θὰ ὑπομνησθῶσιν εἰς τὰ μέλη τῆς Συνό-
δου ἢ ὡς προηγούμενον ἢ πρὸς ἐπικύρωσιν:

1) «Δέχεται ὅτι δὲν ὑφίσταται λόγος δογμα-
τικός μονίμου προτεραιότητος μεταξύ τῶν Μυ-
στηρίων Γάμου καὶ Ἱερωσύνης καὶ συνεπῶς
θεωρεῖ κατ' ἀρχὴν ἐπιτρεπόμενον τὸν γάμον
τῶν ἱερέων καὶ διακόνων μετὰ τὴν χειροτο-
νίαν. . . .».

2) «Θεωρεῖ ἐπιτρεπόμενον τὸν δεύτερον γά-
μον εἰς τοὺς συνεπείᾳ θανάτου χρευσάντας
ἱερεῖς καὶ διακόνους. . . .».

3) «Εὐρίσκομεν ὀρθὸν καὶ σύμφωνον πρὸς
τὴν παραγγελίαν τοῦ Ἀπ. Παύλου (Α' Κορ.
11, 14) καὶ τὰς διατάξεις (Σημ. Συντ. ποίας;) καὶ
τὴν πράξιν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ὅπως
κεῖρηται ἡ κόμη τῶν κληρικῶν καὶ ὅπως ἡ ἐν
τῇ κοινωνίᾳ ἐξωτερικὴ περιβολὴ αὐτῶν, μὴ ἀ-
πομακρυνομένη τοῦ ρυθμοῦ τῆς ἐνδυμασίας τῶν
λαϊκῶν, τηρῇ ἀπαρεγκλίτως τὰς περὶ χρωμά-
των καὶ πολυτελείας ἀρχαίας κανονικὰς δια-
τάξεις. . . .».

Καὶ αὐταὶ μὲν εἶναι αἱ πλέον κτυπηταὶ ὁ
πάρχουν καὶ ἄλλαι ἀναφερόμεναι εἰς τὸ ἡμε-
ρολόγιον, τὸν περιορισμὸν τῶν ἑορτασίων ἢ
μερῶν κ.τ.τ. Αἱ ἀποφάσεις αὐταὶ δίδουν τὸ μέ-
τρον τῆς πρὸ πολλοῦ ὑπαρχούσης τάσεως διὰ
τὸν ἐκουγχρονισμὸν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐχομεν λοιπὸν πάντα λόγον νὰ εἴμεθα ἁ-
κρῶς ἐπιφυλακτικοί, ἀλλὰ καὶ νὰ διακατεχώμε-
θα ὑπὸ σοβαρῶν ἀνησυχιῶν διὰ τὸ ἔργον τῆς
συνερχομένης Συνόδου.

Βεβαίως δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ προδι-
κάσωμεν τὴν ἀποτυχίαν ἢ καὶ τὸν χαρακτῆρα
τῶν ἀποφάσεών της. Πιστεύοντες, ὅτι ἡ θεία
Πρόνοια ἀγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς πνευματικῆς αὐτῆς
δημιουργίας, ἣτις λέγεται Ὁρθοδοξία καὶ ἐλπί-
ζοντες, ὅτι δὲν ἐξέλιπον οἱ Μάρκοι οἱ εὐγενι-
κοί, οἱ Χρισδόστομοι, οἱ Κύριλλοι καὶ ἄλλοι τι-
τάνες τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀναμένομεν μετ' ἐνθου-
σιασμοῦ ἢ τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας ἢ τὴν
ἐρρωμένην καὶ γενναίαν ἀντίστασιν κατὰ πά-
σης ἀποπειράς δολοφονίας ἢ νοθεύσεως αὐτῆς.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος συνιστῶμεν προσοχὴν
καὶ ἐπαγρύπνησιν. Ἐτοιμασθῆτε, προσφίλῃ τῆς
Ὁρθοδοξίας τέκνα, ὅπου καὶ ἐὰν εὕρσκεσθε,
ὅποιαν γλῶσσαν καὶ ἐὰν ὁμιλῆτε, ὅποιον ἀξίω-
μα καὶ ἂν κατέχετε, ἐτοιμασθῆτε διὰ τὴν μεγά-
λην μάχην τοῦ θέρους.

Προσευχαί καὶ ἀγρυπνίαι καὶ εὐκαιρὸς προ-
ετοιμασία θὰ ἀποτρέψωσιν πᾶσαν συνωμοσίαν.

Τὸ δὲ ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην ἅγιον πλήρωμα
τῆς Ὁρθοδοξίας, ἂφ' οὗ οὐδέποτε θὰ ἐκλείψω-
σι ποιμένες ποιμένοντες, εἶναι πανέτοιμον ἢ νὰ
πανηγυρίσῃ ἐν ἐξάλλῳ ἐνθουσιασμῷ τὴν Νίκην
τῆς Ὁρθοδοξίας ἢ νὰ ἀπολακτῇ μετ' ἀγανα-
κτῆσεως νέαν Φεράραν!

Τὸ δονοῦν τὰς συνειδήσεις σύνθημα ἔστω:
«Γρηγορεῖτε».

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

† Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ

Ἐπῆγεν ὁ Κύριος εἰς τὴν κόλασιν καὶ ἔβγα-
λε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐάν καὶ τὸ γένος του.
Ἀνέστη τὴν τρίτην ἡμέραν. Ἐφάνη δώδεκα φο-
ρὰς εἰς τοὺς ἀποστόλους Του.

Ἐγινε χαρὰ εἰς τὸν Οὐρανὸν χαρὰ εἰς τὴν
γῆν καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Φαρμάκι καὶ σπα-
θὶ διστομον εἰς τὴν καρδίαν τῶν Ἑβραίων, καὶ
μάλιστα τοῦ διαβόλου.

Διὰ τοῦτο καὶ οἱ Ἑβραῖοι δὲν κατακαίονται
ἄλλην ἡμέραν τὸσον ὥσάν τὴν Κυριακὴν ὅπου
ἀκούουν τὸν Πατῆρα μας νὰ λέγῃ. «ὁ ἀναστὰς
ἐκ νεκρῶν Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν». Διότι
ἐκεῖνο ὅπου ἐσπούδαζον οἱ Ἑβραῖοι νὰ
κάμουν διὰ νὰ ἐξαλείψουν τὸ ὄνομα τοῦ Χρι-
στοῦ μας, ἐγύρισεν ἐναντίον τῆς κεφαλῆς των.
Πρέπει καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί μου νὰ χαίρωμεθα
πάντοτε, μὰ περισσότερον τὴν Κυριακὴν, ὅπου
εἶναι ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ μας. Διότι Κυ-
ριακὴν ἡμέραν ἐγινεν ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Δε-
σποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μα-
ρίας, Κυριακὴν ἡμέραν μέλλει ὁ Κύριος ν' ἀνα-
στήσῃ ὅλον τὸν κόσμον. Πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ
ἐργαζώμεθα τὰς ἑξ ἡμέρας διὰ ταῦτα τὰ μά-
ταια, γῆϊνα καὶ ψεύτικα πράγματα, καὶ τὴν Κυ-
ριακὴν νὰ πηγαίνωμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ
νὰ στοχαζώμεθα τὰς ἁμαρτίας μας, τὸν θάνα-
τον τὴν κόλασιν, τὸν Παράδεισον τὴν ψυχὴν
μας, ὅπου εἶναι τιμιωτέρα ἀπὸ ὅλον τὸν κό-
σμον, καὶ ὅχι νὰ πολυτρογῶμεν καὶ πολυπίνω-
μεν καὶ κάμνομεν ἁμαρτίας οὔτε νὰ ἐργαζώμε-
θα καὶ νὰ πραγματευώμεθα τὴν Κυριακὴν. Ἐ-
κεῖνο τὸ κέρδος ὅπου γίνεται τὴν Κυριακὴν εἶ-
ναι ἀφορισμένο καὶ κατηραμένο, καὶ βάνεται
φωτιὰ καὶ κατάρρα εἰς τὸ σπῖτι σας καὶ ὅχι εὐ-
λογίαν καὶ ἡ σὲ θανατῶνει ὁ Θεὸς παράκαιρα
ἢ τὴν γυναῖκα σου ἢ τὸ παιδί σου ἢ τὸ ζῶον
σου ψοφᾷ ἢ ἄλλο κακὸ σοῦ κάμνει.

Ὅθεν ἀδελφοί μου, διὰ νὰ μὴ πάθετε κανέ-
να κακὸν μήτε ψυχικὸν μήτε σωματικόν, ἐγώ
σας συμβουλεύω νὰ φυλάττετε τὴν Κυριακὴν
ὥσάν, ὅπου εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὸν Θεόν,
Ἐδῶ πῶς πηγαίνετε τὴν Κυριακὴν; Ἄν εἰσθε
χριστιανοὶ νὰ τὴν φυλάττετε. Ἐχετε ἐδῶ πρό-
βατα; Τὸ γάλα τῆς Κυριακῆς τί τὸ κάμνετε;
Ἄκουσε παιδί μου, νὰ τὸ σμίγῃς ὅλο καὶ νὰ
τὸ κάμνῃς ἐπτά μερίδια καὶ τὰ ἑξ μερίδια κρά-
τησέ τα διὰ τὸν ἑαυτὸν σου καὶ τὸ ἄλλο μερί-
διο τῆς Κυριακῆς ἂν θέλῃς δώσῃς το ἐλεημοσύ-
νην εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἢ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν,
διὰ νὰ εὐλογῇ ὁ Θεὸς τὰ πράγματά σου.

Τοῦτο νὰ κάμνετε διὰ νὰ σὰς φυλάττῃ πάν-
τοτε ὁ Θεός.

Ἐπεὶ οὖν ὁ δὲ Παναγιώτης Ι. Βρετάνος
Κάνιννος 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεωργίου Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

Ληψατε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στίχ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 7 Δεκεμβρίου 1959 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΔ'. Ἀριθ. 327 Τιμὴ Φύλλον Δρχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Ε.
Γραφεῖα : Ὁδὸς Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 - Ἀθῆναι

Διευθύνεται ἐπὶ ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίαι δραχ. 50
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίαι δολ. 4

ΠΡΟΣΟΧΗ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΡΥΠΝΗΣΙΣ

Κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίες ἀπεφασίσθη διὰ τὸ προσεχές θέρος ἡ σύγκλησις τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου. Γεγονὸς ὑψίστης σημασίας διὰ τὴν Οἰκουμενικὴν Ὁρθοδοξίαν. Ὅλοι οἱ βιοῦντες τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ παλλόμενοι ἀπὸ τὸν Ἅγιον αὐτῆς ἐνθουσιασμόν ἀναμένουν τὴν Πανορθόδοξον Σύνοδον μὲ ἀσυγκράτητον ἀγωνίαν, διότι προσδοκοῦν ἐξ αὐτῆς ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀφ' ἑτέρου τὴν λύσιν πολλῶν προβλημάτων σοβούντων ἀπὸ μακροῦ εἰς τοὺς κόλπους τῶν ἐπὶ μέρους αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ Πατριαρχείων.

Ὁμολογοῦμεν ὅμως, ὅτι ἔχομεν καὶ σοβαρὰς ἐπιφυλάξεις διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Συνόδου. Τὸ κλίμα ὅφ' ὃ συνέρχεται ἡ Σύνοδος τὸ χαρακτηρίζει ἔντονον φιλοπροτεσταντικὸν πνεῦμα, σαφὲς ἀπόκλισις πρὸς τὴν Δύσιν. Δὲν ἀποκλείεται ἡ σύγκλησις τῆς Συνόδου νὰ ἐξυπηρετήσῃ ἀπλῶς ἓνα τύπον, ὥστε νὰ ἐπιδιωχθῇ ἀποτελεσματικώτερον ὁ ὑπὸ πολλῶν ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς τῆς ὑποταγῆς τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸ Βατικὰ ὄν (ὅπερ τὰ «μεγάλα» πνεύματα τοῦ αἵωνος μᾶς ἀποκαλοῦν Ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν). Ἀκόμῃ εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ ἐπιδιωχθῇ εἰς τὴν Σύνοδον αὐτὴν ὁ «ἐκσυγχρονισμὸς» παναρχαίων καὶ πολυσεβάστων θεσμῶν, οἱ ὅποιοι, ὡς «ἀπρηχαιωμένοι» ἐνοχλοῦν τοὺς μοντέρνους!

Διόλου ἀμφίβολον νὰ συνέρχεται κατ' ἐπιταγὴν τῆς Θεοστυγοῦς Μασσονίας διὰ σκοποὺς οἰκονομικοκοινωνικοὺς, ὥστε καὶ ἡ Ὁρθοδοξία νὰ τεθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν μεγάλων μπλόκ τῆς ἀνθρωπότητος, δι' ὧν ἐξυπηρετοῦνται τεράστια οἰκονομικὰ συμφέροντα καὶ ὁδη-

γοῦνται οἱ λαοὶ πρὸς ἀνεπανορθώτους συμφοράς!

Τὰς ὑποψίας μᾶς αὐτὰς στηρίζομεν εἰς ὀρισμένα δεδομένα ἀναμφισβητήτου ἀποδεικτικῆς ἰσχύος. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὁ κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδοξίας κύριος παράγων τῆς συγκληθησομένης Συνόδου ὁ καὶ πρόεδρος πιθανόν αὐτῆς, τυγχάνει εἰς ὅλους γνωστὸς διὰ τὴν εὐρύτητα, τῆς καρδίας του, δυναμένης νὰ συγκινεῖται καὶ ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ ἀπὸ τὸν Μωάμεθ, οὕτινος τὸ τέμενος ἐπεσκέφθη ἐν κατανύξει ὅτε μετέβη προσφάτως εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ἀπὸ τὸν Λούθηρον καὶ ἀπὸ τὸν Πάπαν καὶ τις οἶδε καὶ ἀπὸ ποῖον ἄλλον ἀκόμῃ «γνωστὸν καὶ ἄγνωστον Θεόν!

Ὁ τῆς Ἁγίας Σιών προκαθέμενος; Περισσότερον ἐνδιαφέρεται διὰ τοὺς λίθους καὶ τὰς οἰκοδομὰς τῶν Ἁγίων τόπων καὶ ὀλιγώτερον διὰ τὰς ἰδέας, ποὺ ἐξεπορεύθησαν ἐξ αὐτῶν!

Ἐὰν τώρα ὑπολογίσωμεν εἰς τοὺς προσωπικούς παράγοντας τῆς συγκαλουμένης Συνόδου καὶ τὸν ἀπὸ Ἀμερικῆς Ἰάκωβον, «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» τοῦ Οἰκουμενικοῦ, τότε ἔχομεν ἀμέσως τὸ δεδομένον, ὅτι εἰς τὴν Σύνοδον αὐτὴν θὰ ἀκουσθῶσιν πράγματα περίεργα καὶ θὰ ὑποστηριχθῶσιν ἀπόψεις ξέναι ἢ καὶ ἀντίθετοι πρὸς τὸ ἀκραιφνὲς νόημα καὶ φρόνημα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐχομεν ὅμως καὶ προηγούμενον! Κατὰ τὸ 1923, συνήλθε εἰς Κων/πολιν «Πανορθόδοξον Συνέδριον» ὑπὸ τοῦ πρωταθλητοῦ πάσης καίνοτομίας Μελετίου Μεταξάκη. Τοῦτο κατέληξε εἰς ὀρισμένας ἀποφάσεις, τῶν ὁποίων τὸ κύρος

παρέπεμψε εἰς τὴν ἐν τῷ μέλλοντι συγκληθησομένην Σύνοδον.

Ἰδοὺ μερικά «ἀποφάσεις», αἱ ὁποῖαι ἀσφαλῶς θὰ ὑπομνησθῶσιν εἰς τὰ μέλη τῆς Συνόδου ἢ ὡς προηγούμενον ἢ πρὸς ἐπικύρωσιν:

1) «Δέχεται ὅτι δὲν ὑφίσταται λόγος δογματικὸς μονίμου προτεραιότητος μεταξύ τῶν Μυστηρίων Γάμου καὶ Ἱερωσύνης καὶ συνεπῶς θεωρεῖ κατ' ἀρχὴν ἐπιτρεπόμενον τὸν γάμον τῶν ἱερέων καὶ διακόνων μετὰ τὴν χειροτονίαν. . . .».

2) «Θεωρεῖ ἐπιτρεπόμενον τὸν δεύτερον γάμον εἰς τοὺς συνεπεῖα θανάτου χηρεύσαντας ἱερεῖς καὶ διακόνους. . . .».

3) «Εὐρίσκομεν ὀρθὸν καὶ σύμφωνον πρὸς τὴν παραγγελίαν τοῦ Ἀπ. Παύλου (Α' Κορ. 11, 14) καὶ τὰς διατάξεις (Σημ. Συντ. ποίας;) καὶ τὴν πρᾶξιν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ὅπως κείρηται ἡ κόμη τῶν κληρικῶν καὶ ὅπως ἡ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐξωτερικὴ περιβολὴ αὐτῶν, μὴ ἀπομακρυνόμενη τοῦ ρυθμοῦ τῆς ἐνδυμασίας τῶν λαϊκῶν, τηρῇ ἀπαρεγκλίτως τὰς περὶ χρωμάτων καὶ πολυτελείας ἀρχαίας κανονικὰς διατάξεις. . . .».

Καὶ αὗται μὲν εἶναι αἱ πλέον κτυπηταὶ ὁπάρχουν καὶ ἄλλαι ἀναφερόμεναι εἰς τὸ ἡμερολόγιον, τὸν περιορισμὸν τῶν ἑορτασίων ἢ μερῶν κ.τ.τ. Αἱ ἀποφάσεις αὗται δίδουν τὸ μέτρον τῆς πρὸ πολλοῦ ὑπαρχούσης τάσεως διὰ τὸν ἐκσυγχρονισμὸν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐχομεν λοιπὸν πάντα λόγον νὰ εἴμεθα ἀκρῶς ἐπιφυλακτικοί, ἀλλὰ καὶ νὰ διακατεχώμεθα ὑπὸ σοβαρῶν ἀνησυχιῶν διὰ τὸ ἔργον τῆς συνερχομένης Συνόδου.

Βεβαίως δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ προδικάσωμεν τὴν ἀποτυχίαν ἢ καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀποφάσεων τῆς. Πιστεύοντες, ὅτι ἡ θεία Πρόνοια ἀγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς πνευματικῆς αὐτῆς δημιουργίας, ἥτις λέγεται Ὁρθοδοξία καὶ ἐλπίζοντες, ὅτι δὲν ἐξέλιπον οἱ Μάρκοι οἱ εὐγενικοί, οἱ Χρισόστομοι, οἱ Κύριλλοι καὶ ἄλλοι τίτνες τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀναμένομεν μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἢ τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας ἢ τὴν ἑρρωμένην καὶ γενναίαν ἀντίστασιν κατὰ πάσης ἀποπειράς δολοφονίας ἢ νοθεύσεως αὐτῆς.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος συνιστῶμεν προσοχὴν καὶ ἐπαγρύπνησιν. Ἐτοιμασθῆτε, προσφιλεῖς τῆς Ὁρθοδοξίας τέκνα, ὅπου καὶ ἐὰν εὐρίσκεσθε, ὁποῖαν γλῶσσαν καὶ ἐὰν ὁμιλῆτε, ὁποῖον ἄξιωμα καὶ ἂν κατέχετε, ἐτοιμασθῆτε διὰ τὴν μεγάλην μάχην τοῦ θέρους.

Προσευχαί καὶ ἀγρυπνίαι καὶ εὐκαιρος προετοιμασία θὰ ἀποτρέψωσιν πᾶσαν συνωμοσίαν.

Τὸ δὲ ἀνά τὴν Οἰκουμένην ἅγιον πλήρωμα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀφ' οὗ οὐδέποτε θὰ ἐκλείψωσι ποιμένες ποιμένοντες, εἶναι πανέτοιμον ἢ νὰ πανηγυρίσῃ ἐν ἐξάλλῳ ἐνθουσιασμῷ τὴν Νίκην τῆς Ὁρθοδοξίας ἢ νὰ ἀπολακτῇ μετ' ἀγανακτήσεως νέαν Φερᾶραν!

Τὸ δονοῦν τὰς συνειδήσεις σύνθημα ἔστω: «Γρηγορεῖτε».

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

† Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ

Ἐπῆγεν ὁ Κύριος εἰς τὴν κόλασιν καὶ ἔβγαλε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐάν καὶ τὸ γένος του. Ἀνέστη τὴν τρίτην ἡμέραν. Ἐφάνη δώδεκα φορὰς εἰς τοὺς ἀποστόλους Του.

Ἐγινε χαρὰ εἰς τὸν Οὐρανὸν χαρὰ εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Φαρμάκι καὶ σπαθὶ διστομον εἰς τὴν καρδίαν τῶν Ἑβραίων, καὶ μάλιστα τοῦ διαβόλου.

Διὰ τοῦτο καὶ οἱ Ἑβραῖοι δὲν κατακαίονται ἄλλην ἡμέραν τόσον ὥσάν τὴν Κυριακὴν ὅπου ἀκούουν τὸν Παπᾶ μας νὰ λέγῃ. «ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν». Διότι ἐκεῖνο ὅπου ἐσπούδαζον οἱ Ἑβραῖοι νὰ κάμουν διὰ νὰ ἐξαλείψουν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ μας, ἐγύρισε ἐναντίον τῆς κεφαλῆς των. Πρέπει καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί μου νὰ χαίρωμεθα πάντοτε, μὰ περισσότερο τὴν Κυριακὴν, ὅπου εἶναι ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ μας. Διότι Κυριακὴν ἡμέραν ἐγινεν ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, Κυριακὴν ἡμέραν μέλλει ὁ Κύριος ν' ἀναστήσῃ ὅλον τὸν κόσμον. Πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ ἐργαζώμεθα τὰς ἑξ ἡμέρας διὰ ταῦτα τὰ μάταια, γῆϊνα καὶ ψεύτικα πράγματα, καὶ τὴν Κυριακὴν νὰ πηγαίνωμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ στοχαζώμεθα τὰς ἁμαρτίας μας, τὸν θάνατον τὴν κόλασιν, τὸν Παράδεισον τὴν ψυχὴν μας, ὅπου εἶναι τιμιωτέρα ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ὅχι νὰ πολυτρώγωμεν καὶ πολυπίνωμεν καὶ κάμνομεν ἁμαρτίας οὔτε νὰ ἐργαζώμεθα καὶ νὰ πραγματευώμεθα τὴν Κυριακὴν. Ἐκεῖνο τὸ κέρδος ὅπου γίνεται τὴν Κυριακὴν εἶναι ἀφορισμένο καὶ κατηραμένο, καὶ βάνεται φωτιά καὶ κατάρα εἰς τὸ σπίτι σας καὶ ὅχι εὐλογίαν· καὶ ἡ σὲ θανατώνει ὁ Θεὸς παράκαιρα ἢ τὴν γυναῖκα σου ἢ τὸ παιδί σου ἢ τὸ ζῶον σου φοφᾷ ἢ ἄλλο κακὸ σοῦ κάμνει.

Ὅθεν ἀδελφοί μου, διὰ νὰ μὴ πάθετε κανένα κακὸν μήτε ψυχικὸν μήτε σωματικόν, ἐγὼ σὰς συμβουλεύω νὰ φυλάττετε τὴν Κυριακὴν ὥσάν, ὅπου εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὸν Θεόν. Ἐδῶ πῶς πηγαίνετε τὴν Κυριακὴν; Ἄν εἰσθε χριστιανοὶ νὰ τὴν φυλάττετε. Ἐχετε ἐδῶ πρόβατα; Τὸ γάλα τῆς Κυριακῆς τί τὸ κάμνετε; Ἀκουσε παιδί μου, νὰ τὸ σμίγῃς ὅλο καὶ νὰ τὸ κάμνῃς ἐπτὰ μερίδια καὶ τὰ ἑξ μερίδια κράτησέ τα διὰ τὸν ἑαυτὸν σου καὶ τὸ ἄλλο μερίδιο τῆς Κυριακῆς ἂν θέλῃς δώσε το ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἢ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ νὰ εὐλογῇς ὁ Θεὸς τὰ πράγματά σου.

Τοῦτο νὰ κάμνετε διὰ νὰ σὰς φυλάττῃ πάντοτε ὁ Θεός.

Ἱερέθουος Ὁλῆς Παναγιώτης Ι. Βρετᾶκος
Κάνιννος 32 — Ἀθῆναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

Εἰς τῶν 4 μεγάλων τῆς Π.Δ.

ΔΑΝΙΗΛ Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ

*Αὐτός ἐστὶ Θεὸς ζῶν καὶ μένων
εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ ἡ βασιλεία
αὐτοῦ οὐ διαφθαρήσεται... Ὅστις
ἐξήγαγε τὸν Δαναὴλ ἐκ χειρὸς
λεόντων. (Δανιὴλ 5' 26)*

Μέσα εἰς τὸν προχριστιανικὸν κόσμον καὶ ἰδιαίτερος εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ περιουσίον λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ μορφή τοῦ Δανιὴλ ἐμφανίζεται γιγαντιαία καὶ ἐπιβλητική. Ὅχι μόνον διότι ὑπῆρξε ἄνθρωπος μεγάλης πνευματικῆς δυνάμεως καὶ ψυχικῆς καθαριότητος, ἀλλὰ διότι κατόρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ μέσα εἰς μίαν τρικυμιώδη καὶ τεταραγμένη ἐποχή.

Ἦτο νέος, ὅταν ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἀπήγαγε εἰς αἰχμαλωσίαν τοὺς Ἰουδαίους τὸ 605 π.Χ.

Μεταξὺ τῶν ἀπαχθέντων ἦτο καὶ αὐτός. Ἐπειδὴ ὅμως κατήγετο ἀπὸ εὐγενῆ οἰκογένειαν οἱ βαβυλώνιοι τὸν ἐξέλεξαν μεταξὺ ἐκείνων ποὺ θὰ εἶχον μίαν προνομιακὴν μεταχείρισιν. Ἰσως διότι ἐνόμιζον ὅτι ἔτσι θὰ ἐδημιουργοῦν μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων μία μερίδα «φιλοβαβυλωνίων». Ὁ Δανιὴλ ὅμως ἐγνώριζε τὴν σημασίαν αὐτὴν. Ἐὰν ἐπέτρεπε εἰς τὸν ἑαυτὸν του νὰ ἐξειδωλολατρισθῇ, αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε προδοσία τοῦ ὑποδούλου ἔθνους, θὰ ἐσήμαινε ἀποκήρυξιν τῆς θρησκείας τῶν πατέρων του, θὰ ἐσήμαινε δι' αὐτὸν κατασχύνῃν καὶ θνεῖδος αἰώνιο.

Δι' αὐτὸ ὁ Δανιὴλ ζῇ μὲν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ναβουχοδονόσορος ἀλλὰ δὲν τρώγει καὶ δὲν πίνει τὰ φαγητὰ καὶ ποτὰ αὐτῆς διὰ νὰ μὴ μιανθῇ.

Ἡ σοφία καὶ δεξιότης αὐτοῦ τὸν ἀναδεικνύει ἀμέσως. Γίνεται πρόσωπον ἀξιόλογον καὶ σεβαστόν. Ἡ κρίσις του καὶ ἡ προφητικὴ του δύναμις τὸν ἐπιβάλλουν. Τοῦ χαρίζουν ἀξιώματα, τὸν τιμοῦν καὶ τὸν συμβουλευνται. Ὁ Δανιὴλ ὅμως δὲν τὰ χάνει μέσα εἰς αὐτὴν τὴν εἰδωλολατρικὴν κοινωνίαν. Δὲν τοῦ διαφεύγει ὅτι ὅλος αὐτός ὁ κόσμος θὰ ἀπωλεσθῇ. Δὲν ξεχνᾷ τὸν ἀληθινὸ Θεό. Ἀγαπᾷ τὴν ὑποδουλωμένη φυλὴν του καὶ προσεύχεται συνεχῶς εἰς τὸν Κύριον. Ὅσπου ἔρχεται μία ὥρα ποὺ καλεῖται νὰ γίνῃ μάρτυς δι' Αὐτόν.

Εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Δαρείου, ὅτι ἐπὶ 30 ἡμέρας οὐδεὶς θὰ προσευχηθῇ εἰς ἄλλον Θεὸν πλὴν τοῦ βασιλέως, ὁ Δανιὴλ ἀπαντᾷ μὲ τὴν ἀγρησίν του νὰ ὑπακούσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἀσεβῆ καὶ ἀνόητον διαταγὴν.

Συλλαμβάνεται καὶ ῥίπτεται εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων. Ἡ δύναμις ὅμως τοῦ Κυρίου δὲν ἐπιτρέπει τὸν θρίαμβον τῶν ἀσεβῶν. Ὁ Δανιὴλ ἐσώθη διὰ θαύματος καὶ οἱ ἐχθροὶ του τιμωροῦνται.

Ὁ μέγας ὅμως αὐτός ἀνὴρ δὲν εἶναι εἰς τυχαῖος ἄνθρωπος. Εἶναι προφήτης, ὁ Προφήτης τοῦ Κυρίου. Τὸ βιβλίον του εἶναι γεμάτο ἀπὸ ὁράματα καὶ προφητικὰς ὁπτασίας. Εἰς ἓνα ἀπὸ αὐτὰ βλέπει τέσσαρα θηρία νὰ ἐξέρχονται ἀπὸ τὴν θάλασσα, μίαν λέαινα μὲ πτερὰ ἀετοῦ, μίαν ἄρκτον, μίαν πάρδα λιν καὶ τελευταῖον ἓν θηρίον φοβερόν καὶ ἰσχυρόν. Κατόπιν βλέπει τὸν παλαιὸν τῶν ἡμερῶν, νὰ κάθε-

ται ἐπὶ ἐνὸς θρόνου πυρίνου, ἐνῶ ἕνας ἄλλος πυρίνους ποταμὸς ἔρρεε ἔμπροσθέν του καὶ χιλιάδες ἔλει τούργουν καὶ μυριάδες παρίσταντο πλησίον του καὶ βιβλία ἠνεώχθησαν. «καὶ αὐτῷ ἐδόθη ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ βασιλεία καὶ πάντες οἱ λαοί, φυλαὶ καὶ γλώσσαι αὐτῇ δουλεύσουσι· ἡ ἐξουσία αὐτοῦ αἰώνιος, ἥτις οὐ παρελεύσεται καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ οὐ διαφθαρήσεται».

Τὸ προφητικὸν ὄραμα ἔγινε πραγματικότης. Τὰ τέσσαρα θηρία συμβολίζουν τὰς 4 κοσμοκρατορίας, αἱ ὁποῖαι, μόλις ἐμφανισθῇ ὁ Μεσσίας καταστρέφονται καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ κόσμου περιέρχεται «εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου», εἰς τὸν Χριστόν.

Ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ Κυρίου ὡς «υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου» εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον αὐτός ὁ Σωτὴρ χρησιμοποιεῖ δι' ἑαυτόν.

Μίαν ἡμέραν ἐνῶ ὁ Δανιὴλ ἐπροσηύχετο ἐμφανίζεται ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ καὶ τοῦ λέγει ὅτι ἐβδομήκοντα ἐβδομάδας μετὰ τὴν ἀδειαν τῆς ἀνοικοδομήσεως τῆς Ἱερουσαλὴμ θὰ ἔλθῃ ὁ Μεσσίας διὰ νὰ ἱδρῇ τὴν βασιλείαν του ἐπὶ τῆς γῆς.

Οὕτω καὶ ἐγένετο.

Ποῖον λοιπὸν εἶναι τὸ συμπέρασμα ἀπὸ τὴν πολυτάραχον καὶ καταπληκτικὴν ζωὴν καὶ δρασιν τοῦ Δανιὴλ;

Εἶναι τὸ αὐτὸ ποὺ ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ζωὴν ὅλων τῶν ἁγίων ἀνδρῶν.

Πρῶτον: Ὅτι ἐκεῖνος ποὺ παραμένει ἀκλόνητος εἰς τὸν πίστιν καὶ τὰς παραδόσεις τῶν πατέρων ἀργὰ ἢ γρήγορα θριαμβεύει. «Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος σωθήσεται».

Δεύτερον: Ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς παρὰ τὰς πολλὰς περιπετείας τῆς, ἐξελίσσεται σύμφωνα μὲ τὰς βουλὰς τοῦ Θεοῦ. Τελικῶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ θὰ ἐπιβληθῇ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ θὰ ἐπικρατήσῃ τὸ δίκαιον τῶν ἁγίων.

Η ΣΟΦΙΑ ΟΣΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ

Ὅπως ἡ ἀνάμνησις τῆς φωτιᾶς δὲν ζεσταίνει, ἔτσι καὶ ἡ πίστις χωρὶς τὴν ἀγάπην δὲν φωτίζει τὴν ψυχὴν.

Τὸ κήρυγμα «ἡγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» δὲν θέλει νὰ δηλώσῃ τὴν συντομία τοῦ καιροῦ, ἀλλὰ ὅτι ὁ φωτισμὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν μας, ὅταν τὸ ἐπιθυμήσωμεν, διότι ὅπως λέγει καὶ τὸ Εὐαγγέλιον: «Ἴδου γὰρ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἐστὶ» (Λουκ. ΙΖ' 22).

Ἡ ἐνθῆ

Τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ἐκάλεσε πλησίον Του τὸν εὐλαβέστατον παλαίμαχον ἀδελφόν Σταύρον Δ. Βλαχογιάννην, κάτοικον Σπάρτης, ὅστις ὑπῆρξε ἀδιάλλατος ὑπέρμαχος τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ὁ Δικαιοκρίτης Σωτὴρ ὁ γινώσκων τὴν πίστιν τοῦ τέκνου Του ἃς κατατάξῃ αὐτὸν μετὰ τῶν δικαίων, εἰς δὲ τὴν οἰκογένειάν του χαρίσῃ τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΝ

Λέγεται ὅτι ἡ Κυβέρνησις εἶναι δυναμική. Δὲν ἔχομεν κανένα λόγον νὰ τὸ ἀμφισβητοῦμε. Ἀντιθέτως ἡ κατανόησις ποῦ εὐρίσκομεν μᾶς πείθει, ὅτι οἱ ἄνδρες ποῦ κυβερνοῦν τὴν Χώραν μᾶς εἶναι ἐμπνευσμένοι ταγοὶ τοῦ πολυβασανισμένου Ἔθνους μᾶς. Τοὺς παρακολουθοῦμεν μὲ συμπόθειαν εἰς τὴν προσπάθειαν ποῦ κάνουν διὰ ν' ἀνοίξουν τὸν δρόμον τῆς ἐθνικῆς προόδου.

Γνωρίζομεν τὰς δυσκολίας τοῦ ἔργου των.

Εἶναι ἀληθῶς πολὺ δύσκολον νὰ θέλῃς νὰ διορθώσῃς διὰ τὰ κακῶς κείμενα.

Αὐτὸ ἴσως νὰ μὴ εἶναι ἀπολύτως ἀνθρωπίνως ἐφικτόν. Πάντοτε θὰ ὑπάρχουν πράγματα ποῦ θὰ χρειάζονται καλλιτέρευσιν. Αὐτὴν τὴν στιγμήν ὅμως βραβεύομεν τὴν προσπάθειαν, ἐπαινοῦμεν τὸν ζῆλον, συγχαίρομεν τοὺς ἀγωνιζομένους.

Ἰσως νὰ μὴ χρειάζεται νὰ εἰπῶμεν, ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμήν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἀπευθύνονται οἱ Ἕλληνες Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, οἱ Παλαιοημερολογῖται.

Εἰς τοὺς ἄνδρας τῆς Κυβερνήσεως δὲν πρόκειται νὰ συστηθῶμεν. Πιστεύομεν ὅτι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἔχουν ὑποχρέωσιν νὰ γνωρίζουν τοὺς φίλους των. Καὶ αὐτὸ (ὅτι εἴμεθα φίλοι τῆς Κυβερνήσεως). Ἐχομεν τὴν δύναμιν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, ὅπως ἔχομεν τὴν δύναμιν καὶ τὴν παρρησίαν νὰ εἰπῶμεν τὰς παραλείψεις τῆς καὶ τὰς ἀδυναμίας τῆς.

Εἶναι αὐτονόητον διὰ τί ὁμιλοῦμεν. Ἐπειδὴ ἡ Κυβέρνησις ἀνέλαβε τὴν ἐκκαθάρισιν πολλῶν ἐστιῶν Ἐκκλησιαστικῆς νοσηρότητος τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας, πιστεύομεν ὅτι δὲν ἀδιαφορεῖ διὰ μεγαλύτερα Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα.

Βεβαίως τὰ μικρότερα κακὰ διορθώνονται εὐκολώτερον. Τὸ σχῆμα ὅμως τῆς καινοτομίας εἶναι καλοσσιαῖον θέμα μὲ τὸ ὁποῖον δὲν ἔμπορεῖ εὐκόλως εἰς Ὑπουργὸς καὶ μία Κυβέρνησις ν' ἀναμετρηθῇ.

Αὐτὸ τὸ γνωρίζομεν πρῶτοι ἡμεῖς καὶ προσθέτομεν ἀκόμη ὅτι δὲν εἶναι τὸ θέμα Κυβερνητικῆς—Πολιτικῆς ἀρμοδιότητος, ἀλλὰ Ἐκκλησιαστικῆς—Πανορθοδόξου.

Ἄν ὅμως αὐτὴν τὴν στιγμήν εὐρίσκομεν τὴν Κυβέρνησιν μετεωριζομένην ἐπὶ ξηροῦ ἀκμῆς εἶναι εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ποῦ τὴν ἀφορᾷ.

Ὑπάρχει δηλ. εἰς βάρος μᾶς μία ἐπωνείδιστος καὶ κατάπτυστος ἀπόφασις μᾶς τέως ἀσυναρτήτου Κυβερνήσεως καὶ ἐνὸς κομμικοτραγικοῦ δικτατορίσκου Ὑπουργοῦ, φέρουσα τὰ στοιχεῖα 45)51 Ἀπόφασις Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

Τὸ τί εἶναι αὐτὸ τὸ νομοθετικὸν αὐθαίρετον τερατούργημα περιτετεύει νὰ εἰπῶμεν. Ἡ Σεβαστὴ Κυβέρνησις γνωρίζει κάλλιον παντὸς ἄλλου.

Βεβαίως σήμερον ἡ ὑγιὲς αἴσθησις τῆς Κυβερνήσεως τὸ ἔχει σχεδὸν ἀχρηστεύσει. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅμως τὸ «σχεδὸν» διότι ποῦ καὶ ποῦ ὡσάν Βρυκόλαξ ἐφιαλτικὸς ἐνσπείρει τὸν τρόπον εἰς χιλιάδας Ὁρθόδοξων Ἑλλήνων.

Ἐδῶ πλέον εὐρισκόμεθα ἐντὸς τῶν ἀρμοδιοτήτων τῆς Κυβερνήσεως. Σαφὴς καὶ ταχίστη πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ ἐφιάλτου αὐτοῦ. Ἀπαράδεκτος ἡ ὑπαρξὶς καὶ ἐπάρατος ἡ ἀναφορὰ εἰς ἓν τοιοῦτον ἔκτρωμα.

Κυβέρνησις μὲ ἀξιώσεις παλινρθώσεως ὅλων τῶν ὑγιῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστιανικοῦ καὶ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, Κυβέρνησις ὡς ἡ σημερινή, εἶναι ἄξιον μεγίστης ἀπορίας πῶς ἀνέχεται τὴν ἐξακολουθητικὴν λάθρα ὑπαρξιν τῆς ἐν λόγῳ ἀνθελληνικῆς καὶ ἀντιχριστιανικῆς ἀποφάσεως.

Ἰδοὺ, ἐξοχώτατοι, πῶς θὰ ἀποκατασταθῇ ἡ οὐσία τοῦ Χριστιανικοῦ Πνεύματος.

Δὲν ἀποκρύπτομεν ὅτι θὰ συναντήσετε σοβαρὰς ἀντιδράσεις. Σὰς προειδοποιούμεν ὅτι εἶναι ὑποβλημαῖαι καὶ καταστρεπτικά.

Δείξατε λοιπὸν εἰς τὰς χιλιάδας χιλιάδων Παλαιοημερολογιτῶν ὅτι ἡ φήμη τοῦ δυναμισμού σας δὲν εἶναι μῦθος ἀλλὰ γιγαντιαία ἀπόφασις νὰ προχωρήσῃτε παρὰ τὰ τεράστια ἐμπόδια.

Ἡ ληθία λίθος, ἐξοχώτατοι, εἶναι ἡ κατάργησις τῆς φρικτῆς πράξεως 45)51.

Ἀ ν α μ ἐ ν ο μ ε ν.

ΙΔΟΥ ΔΙΑΤΙ ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ Η ΕΠΑΓΡΥΠΝΗΣΙΣ

Υπὸ Ὁσιολογιωτάτου Μοναχοῦ ΑΝΤ. ΜΟΥΣΤΑΚΑ

Εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐκκλησία» τῆς 1ης Νοεμβρίου ἐ.ε. (σελ. 400) ὁ συντάκτης αὐτοῦ ἀναφερόμενος εἰς τὰς ἐσχάτως παρατηρουμένας κινήσεις καὶ ἐπισκέψεις τῶν Πατριαρχῶν καὶ Προέδρων τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, μεταξύ τῶν ἄλλων λέγει καὶ τὰ ἑξῆς: «Αἱ ἐπαφαὶ αὐτῶν καὶ ἀνταλλαγαὶ ἐπισκέψεων ἐνισχύουν τοὺς μεταξὺ αὐτῶν πνευματικούς δεσμούς καὶ προλειαίνουν τὸ ἔδαφος πρὸς μίαν κοινὴν αὐτῶν ἐνέργειαν καὶ δράσιν (ὥς ἐδῶ πολὺ καλὰ). Ἐπειτα τὸ ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι δεόν νὰ συγκροτηθῇ Πανορθόδοξος Σύνοδος εἶναι γενικῶς ἀναγνωρίζομένη ἀνάγκη. ΔΙΟΤΙ: οὐ μόνον ἡ ὁδὸς πρὸς ἀνακήρυξιν νέων δογμάτων στηριζόμενων ἐπὶ τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῆς ἱ. Παραδόσεως, παραμένει ἀνοιχτή, ἀλλὰ καὶ ἐκδηλὸς εἶναι ἡ ἀνάγκη πρὸς συγχρονισμόν καὶ ρυθμίσιν πολλῶν ζητημάτων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, τάξεως καὶ ζωῆς».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω δύναται νὰ συμπεράνῃ πᾶς τις ἐκ τῶν τέκνων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ποῖον πνεῦμα στριφογυρίζει εἰς τοὺς ἐγκεφάλους τῶν σημερινῶν ἀξιωματούχων τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ὁποίων τὰς γνώμας ἀσφαλῶς ἀπηχεῖ διὰ τῶν ἀνωτέρω ὁ συντάκτης τῆς «Ἐκκλησίας» ὅστις φαίνεται ἀγνοῶν τί εἶπεν ὁ μακαριστὸς καὶ ἅγιος ἐν Πατριάρχεις Μελέτιος ὁ Πηγᾶς ἐν τῇ Μεγάλῃ Συνόδῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1593 (τὴν ὁποίαν Σύνοδον Οἰκουμενικὴν ὀνομάζει ὁ πολλὸς Δοσίθεος ὁ Τερσοσλύμων). Τοῦτου ἕνεκεν, καὶ ὑπομνήσεως χάριν, μεταφέρομεν ἐνταῦθα τοὺς λόγους τοῦ ἁγίου ἐκείνου ἀνδρός:

«Ἐπειδὴ Θεοῦ χάριτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ κατηρτισμένη ὑπάρχουσα, καὶ ἐν τοῖς ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας καὶ ἐν τοῖς κατὰ τῆς δυσσεβείας δόγμασι τελείαν εἴληφε τὴν κατάστασιν ἐν τοῖς ὀρισθεῖσι καὶ τρανωθεῖσιν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος διὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ Πατέρων Ἀγίων διαπρεφάντων ἐν τῇ ἁγίᾳ Συνόδῳ τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ θεοφόρων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ καὶ ταῖς καθεξῆς Συνόδοις καὶ μέχρι τῆς ἑβδόμης τῆς τοῦ δευτέρου ἐν Νικαίᾳ συναθροίσεως...

Ἐπειδὴ τοίνυν τὸ ΤΕΛΕΙΟΝ εἴληφεν ἡ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησία, οὐ μόνον κατὰ τὰ τῆς Θεογνωσίας καὶ εὐσεβείας δόγματα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἱεράν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων κατάστασιν, δίκαιόν ἐστι καὶ ἡμᾶς πάντα νεωτερισμὸν τῶν τῆς ἐκκλησίας περιβόλων περιορίζειν, εἰδότες ὑπαίτιους γεγονέναι ἅδι τοὺς νεωτερισμοὺς τῆς τῶν Ἐκκλησιῶν συγχύσεως τε καὶ διαστάσεως, ἀλλὰ τοῖς ὅροις ἐπεσθαι τῶν Ἀγίων Πατέρων, τὰ παρ' αὐτῶν δογματισθέντα ἀπαράτρωτα, δίχως προσθήκης ἥτι-

νασοῦν καὶ χωρὶς ἀφαιρέσεως ἐνστερνιζομένους» (Τομ. Ἀγάπης σελ. 538 κ. ἑξ.).

Ἡ δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνέλευσις τῶν τεσσάρων Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν κατὰ τὸ ἔτος 1848 διὰ τῆς «πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξους Χριστιανούς» ἐξαπολυθείσης ἐγκυκλίου αὐτῶν, διακελεύεται τὰ ἀκόλουθα:

«...Κρατῶμεν τῆς Ὁμολογίας, ἣν παρελάβομεν ἄδολον παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν, ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου. Ὁ δεχόμενος νεωτερισμὸν, κατελέγχει ἐλλιπῆ τὴν κεκηρυγμένην Ὁρθόδοξον Πίστιν· ἀλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἦδη ἐσφραγίζεται, μὴ ἐπιδεχομένη μήτε αὔξησιν, μήτε μείωσιν, μήτε ἀλλοίωσιν ἡντιναοῦν. Καὶ ὁ τολμῶν ἢ πράξει, ἢ συμβουλευσά, ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἢδη ΗΡΗΝΗΘΗ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ἡδη καθυπεβλήθη ἐκουσίως εἰς τὸ αἰώνιον ΑΝΑΘΕΜΑ, διὰ τὸ βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὡς τάχα τοῦτο μὴ ἀρτίως λαλήσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις. Ἀπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ αἵρεσις ἢ σχίσματι ἐκουσίως ἐνεδύθησαν κατάραν ὡς ἱμάτιον, κἂν τε Πάπαι, κἂν τε Πατριάρχαι, κἂν τε Κληρικοί, κἂν τε λαϊκοί, κἂν Ἀγγελοι ἐξ οὐρανοῦ».

Αὐτὰ ἔλεγον, ἔγραφον, ἐφρόνουν καὶ ἔπρατον οἱ μακάριοι ἐκεῖνοι καὶ γνήσιοι Ποιμενάρχαι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ οἱ δὲ σημερινοί, Θεοῦ παραχωρήσει, διάδοχοι ἐκείνων ὁμιλοῦντες περὶ «ἀνακηρύξεως νέων δογμάτων» καὶ περὶ «ἀνάγκης πρὸς ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΝ πολλῶν ζητημάτων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως» δὲν κατελέγχουσιν ὡς ἐλλιπῆ τὴν κεκηρυγμένην ἀπὸ δύο χιλιᾶδων ἐτῶν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν Πίστιν; καὶ ἐπομένως δὲν καθυποβάλλονται ἐκουσίως εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα;

Καὶ ἐπειδὴ ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας γνωρίζομεν, ὅτι ἐν πολλοῖς κατὰ τὸ παρελθὸν τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῶν λαϊκῶν Πιστῶν μετὰ τοῦ καιωτέρου Κλήρου συνεκράτησαν ἀπὸ κατηφόρους πρὸς τὰς αἵρέσεις ὁψηλοὺς Ἐκκλησιαστικούς ἀξιωματούχους, καθὼς ὁ Ἀρχιστράτηγος Μιχαὴλ καίτοι ἂν ἐκ τῆς κατωτάτης Ἀγγελικῆς τάξεως συνεκράτησε τοὺς τῶν ἀνωτέρων τοῦ Ταγμάτων Ἀγγέλους ἵνα μὴ ἀκολουθήσωσι τὴν πῶσιν τοῦ Ἐωσφόρου, οὕτω καὶ σήμερον καλεῖται ὁ Πιστὸς λαὸς ἵνα ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῶν ὑπόπτων κινήσεων μερικῶν ὑψηλῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωματούχων κινουμένων πότε πρὸς τὸ Λάμπεθ, πότε πρὸς τὸ Ἐβανστον καὶ πότε πρὸς τὴν Ρόδον. Ἀλλὰ καὶ ἡ περιφορὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχοῦ κ. Ἀθηναγόρα ἀνὰ τὰς ἑδρας τῶν κατ' Ἀνατολὰς Πατριαρχῶν, καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἀποστολὴ εἰδικοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ πρὸς τὸν

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΣΙΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Υπὸ Ὁσίου Μοναχοῦ

Ἰωάννου Παπαλεοντίου (Κυπρίου)

Πρὸ δύο ἐπερίπου μηνῶν ἐπεσκέφθην τὴν φιλόχριστον Πάρον. Μεταξὺ τῶν ἄλλων μετέβην καὶ εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Λογγοβάδας. Ὁ γηραιὸς ἡγούμενος αὐτῆς πατὴρ Φιλόθεος μοι ἐδιηγήθη τὸ ἑξῆς :

Ὅταν ἤλλαξαν τὸ ἡμερολόγιον ἐπῆγε νὰ συναντήσῃ τὸν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, ὅστις ἦτο πρωτοεργάτης τῆς καινοτομίας. Ἦτο πολὺ γνωστός του καὶ ὑπῆρχε οικειότης μεταξὺ τῶν. Ἐκείνην τὴν φορὰν μόλις τὸν εἶδε ἀνέκραξε.

— Ἀμὲν Πάτερ Φιλόθεε, σῶσε με, χάνομαι. Ἄχ τί ἔκανα ν' ἀλλάξω τὸ ἡμερολόγιον.

Δηλαδή τὸ ἀντελήφθη ὅτι κακῶς ἐχάλασε τὸν αἰωνόβιον θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ὅπως ὁ Ἰούδας ἀνεφώνησε μὲν ἡμᾶρτον ἀλλὰ ἀπελθὼν ἀπήγγατο.

Μετά τινάς ἡμέρας εὐρέθην εἰς τὴν Πάτμον, εἶναι ἀσυλλήπτου μεγαλοπρεπείας τὸ σπήλαιον καὶ τὰ κειμήλια τοῦ ὑψητεοῦς Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. Δέος καταλαμβάνει τὴν ψυχὴν καὶ ρίγος περιτρέχει τὸ σῶμα.

Εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τοῦ Θεολόγου παρεκάλεσα τοὺς γέροντας νὰ μοι διηγηθοῦν καμμίαν ἀξιόλογον ἱστορίαν.

Εἷς ἐξ αὐτῶν ἐτῶν 70 μοι ἀφηγήθη τὸ ἑξῆς ἀλησμόνητον. Θαῦμα.

Κατὰ τὴν 8ην Μαΐου, ὅτε τελεῖται ἡ εὐρυτή τοῦ Ἀγίου ἀνέβλυζεν ἐκ τοῦ σπηλαίου ἁγίασμα. Ἀλλὰ, πάτερ μου, μοι λέγει, δυστυχῶς ! Ἀπὸ τότε ποῦ ἔβαλαν τὸ φραγγικὸν ἡμερολόγιον, ὃ τῆς συμφορᾶς μας, τὸ ἁγίασμα ἐσταμάτησεν. Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ γέροντος μοναχοῦ ἐδάκρυσαν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

Ἄλλος μοναχὸς ὀνόματι Ἐπιφάνιος μοῦ εἶπε διὰ τὸν νεωτεριστὴν καὶ μασῶνον Μεταξάκην, ὅτι ὅταν ἐπεσκέφθῃ τὸν πατέρα του εἰς τὴν Κρήτην, ὁ γέρονς τοῦ εἶπε : Υἱέ μου, καθὼς Πατριάρχης μᾶς ἐτίμησες ἀλλ' ὅσον διὰ τὸ ἡμερολόγιον ποῦ χάλασες ἂν δὲν τὸ ἐπαναφέρῃς, νὰ ἔχῃς τὴν κατάρα μου. Οὕτω καὶ ἐγένετο. Ὅταν ἤνοιξαν τὸν τάφον τοῦ Μεταξάκη τὸν εὗρον μαῦρον, σκοτεινὸν καὶ ἄλυτον, τοῖς πᾶσι φοβερὸν θέαμα,

Τοῦτο ὀφείλεται ὅχι μόνον εἰς τὴν πατρικὴν κατάραν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν παράβασιν τῆς ἀποστολικῆς ἐντολῆς : «Εἴ τις, Εὐαγγελίζεται ὑμᾶς παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω».

Πάπαν, καὶ ἡ παρ' αὐτῷ ἀκρόασις ἐπὶ πεντήκοντα λεπτά τῆς ὥρας (ὡς ἀνέγραψεν ἡ «Μακεδονία» τῆς 4—12—59) ἀφήνει πολλὰ νὰ ἐννοηθῶσιν. Ὅθεν ἐπιβάλλεται ἡ ἐπαγρύπνησις ἵνα μὴ αἰφνιδίως ἐξημερώσῃ καμμία νέα 10 Μαρτίου 1924, ὅτε ἐγένετο τὸ παράφορον πῆδημα τῶν 13 ἡμερῶν διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ ἀπ' αἰῶνων Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, καὶ ἠνοιχθῇ μία βαθεῖα πληγὴ εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μὲ ἀποτέλεσμα τὰς θλιβεράς μὲχρι τοῦδε καὶ ἀγνώστους διὰ τὸ μέλλον συνέπειας.

Ἀντώνιος Μουστάκας
Μοναχὸς Ἀγιορείτης

«Ἐὰν τὸ ἅλας μωρανθῇ...»

(Ματθ. Ε', 13)

ΗΘΟΠΟΙΪΑ ΜΕΧΡΙ ΘΕΟΜΠΑΙΞΙΑΣ !

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, δηλαδή ἡ ἀνωτάτη φυσιογνωμία τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅταν μετέβῃ εἰς Ἱεροσόλυμα δὲν παρέλειψε νὰ σκανδαλίσῃ τὸ πλήρωμα τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι δὲν... πιστεύει τίποτα !

Μετέβῃ εἰς τὸ Τέμενος Ὁμάρ, ἀνυπόδητος καὶ προσηυχῆθη παραπλεύρως τοῦ Ἱμάρι Ἱεροσολύμων !

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας, ὅτι ὁ αὐτὸς ἀνεκδιήγητος Πατριάρχης, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς πατριαρχείας του εἰσῆλθε εἰς τὸ ἐν Κων(σταντινί) πόλει τέμενος Ἐγιοῦπ, ὅπερ τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τοῦ πρώτου τοῦρκου πεσόντος εἰς τὴν βασιλίδαν κατὰ τὴν φρικτὴν ἀλλωσιν καὶ προσηυχῆθη ..μουσουλμανικῶς !

Δύναται ὁ πατριάρχης ὡς ἄτομον νὰ ἔχῃ οἰασθῆποτε γνώμας θέλει ἐπὶ τῆς θρησκείας καὶ τῶν ἑτεροθρήσκων δὲν δύναται ὅμως ὡς ἀρχηγὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας νὰ προβαίῃ εἰς τοιαύτας ἡθοποιίας, θιγούσας τὰ δῖρα τῆς θεομπαιξίας καὶ προκαλοῦσας τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν τῶν πανελλήνων.

Διὰ τῆς πράξεώς του αὐτῆς παρέβῃ ρητὰς κανονικὰς διατάξεις, ἀπαγορευούσας τὴν συμπροσευχὴν μεθ' ἑτεροδόξων, ἑτεροθρήσκων, ἀκοινωνητῶν κλπ. Ἀπέδειξε δὲ, ὅτι ἀρνεῖται τὸ θεῖον κύρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον ἀναγνωρίζει ὡς τόπον προσευχῆς ἐν Τέμενος, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ μὲ εἰδωλεῖον τῆς πρώτης χριστιανικῆς ἐποχῆς.

Φαντασθῆτε, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, ὅποιαν ἐντύπωσιν θὰ προεκάλεῖ ἐὰν ἐπίσκοπος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, εἰσῆρχετο εἰς Ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ προσεῦχετο ἐν αὐτῷ !

Τί θὰ ἐγίνετο ;

Ἀσφαλῶς ὁ τοιοῦτος ἐξωμότης θὰ ἀπέβησκε ἀπὸ τὰς ἀράς καὶ τὰ ἀναθέματα τοῦ προδοθέντος ποιμνίου.

Σήμερα ὅμως τί γίνεται ;

Τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα χάσκει καὶ μειδιᾷ μὲ τὰ πατριαρχικὰ αὐτὰ «τερτίπια» !

Τί λέγουσιν περὶ αὐτῶν οἱ κατὰ τὸν Ἄθωνα Ἅγιοι Ἠγούμενοι καὶ σεπτοὶ πατέρες, οἵτινες ἐκδραπνίζονται εἰς διαλέξεις καὶ συγγραφὰς διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ;

Πῶς δικαιολογοῦν τὴν στάσιν τοῦ γέροντός των ; Θὰ σιωπήσουν χάριν τῆς τοῦ Καίσαρος φιλίας ; Τότε νὰ μὴ ξαναγράψουν καὶ ὁμιλήσουν περὶ Ὁρθοδοξίας, διότι καὶ αὐτοὶ ἀνέχονται τὰς κατ' αὐτῆς ἀσχημίας !!

Κατόπιν αὐτῶν διατὶ νὰ μὴ εἴμεθα ἄκρως ἐπιφυλακτικοὶ διὰ τὴν συγκαλουμένην κατὰ τὸ θέρος πανορθόδοξον Σύνοδον ;

Θλιβόμεθα εἰλικρινῶς καὶ δακρύομεν, διότι τὸ Φανάριον καθίσταται ἐπ' ἐσχάτων μελοδραματικῇ Σχολῇ !

Ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς

«ΥΠΟΚΡΙΤΑ...»

(Λουκ. ΙΓ' 11-17)

Αὐτὸν τὸν χαρακτηρισμὸν ἐξαπέλυσε ὁ Κύριος ἐναντίον τοῦ ἀρχισυναγώγου. Καὶ δικαίως! Ὁ Ἀρχισυναγώγος δὲν ἐνδιεφέρετο διὰ τὴν σαββατιαίαν ἀργίαν, ἀλλὰ διὰ τὸ αὐξανόμενον κύρος τοῦ Σωτήρος.

Ὁ Κύριος τὸν ἀποκαλύπτει θαυμάσια! Τὸ Σάββατο, τοῦ λέγει, δὲν λύνεις ἀπὸ τὸ χωράφι σου, τὸ βόδι σου ἢ τὸ γαῖδουράκι σου; Δὲν πηγαίνει; νὰ τὰ ποιήσης;

Δὲν ἠρνήθη τὸ γεγονός; ὁ Ἀρχισυναγώγος!

Μὰ ἀπὸ τὸ βόδι καὶ τὸ γαῖδουράκι, περισσότερον ἀξίζει αὐτὴ ἡ θυγατέρα τοῦ Ἀβραάμ! Καὶ ἀξίζει περισσότερον, διότι εἶναι «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ». Ἀξίζει περισσότερον, διότι μετέχει τῶν ἐπαγγελιῶν ὡς θυγάτηρ Ἀβραάμ! Ἀποῦ λοιπὸν τὴν ἔχει δέσει ὁ Σατανᾶς, δὲν πρέπει νὰ λυθῇ ἀπὸ τὸν δεσμὸν αὐτόν;

Τὸ πνεῦμα τοῦ Σωτήρος ἦτο ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἦτο τὸ περιεχόμενον τῆς διδασκαλίας του. Ἀντιθέτως ἡ ἰουδαϊκὴ θρησκευτικότης ἐπρόσχε με σχολαστικότητα τοὺς τύπους. Μὲ τὸν τρόπον ὅμως αὐτὸν παρέβλεπε τὸ ἀνυπερβλήτο μεγαλεῖο τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ κατεσκεύαζε μια θρησκευτικότητα γεμάτη νεκρὲς ἐπιταγές.

Αὐτὲς τίς νεκρὲς ἐπιταγές, οἱ ὁποῖες ὄχι μόνον τὸν ἄνθρωπον ἀγνοοῦν, ἀλλὰ καὶ συγκαλύπτουν συνήθως κάθε ὄζουσα ἀθλιότητα ἐλέγχει σφοδρότατα ὁ Κύριος. Χαρακτηρίζει αὐτὰς ὡς ὑποκρισίαν. Καὶ πράγματι εἶναι ὑποκρισία!

Κάθε τι ποὺ δὲν εἶναι πηγαῖο· κάθε τι ποὺ γίνεται γιὰ νὰ ὑποκλέψῃ τὴν ἐκτίμησι τῆς κοινωνίας· κάθε τι ποὺ μοιάζει μὲ παίξιμο ἡθοιοποιοῦ εἶναι ὑποκρισία!

Καὶ αὐτὴν τὴν ὑποκρισία ὁ Κύριος δὲν τὴν ἀνέχεται. Τὴν θεωρεῖ κατάστασι ἀπαισιωτέρα ἀπὸ κάθε ἁμαρτία, γιατί, ἐπὶ τέλους δὲν δικαιολογεῖ τὴν ὑπόστασί της καμμιὰ ἀνθρωπίνη ἀδυναμία. Ὁφείλεται σὲ μιὰ ραδιουργία, σὲ μιὰ ἡθελημένη παραποίηση τοῦ θρησκευτικοῦ πνεύματος, σὲ μιὰ ἀνίερση πλαστογράφου τῆς εὐσεβείας.

''ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΕΙΠΝΟΝ,,

(Λουκ. ΙΔ' 16-24)

Πόσον ὀλίγον ἐνδιαφερόμενα διὰ τὴν συμμετοχὴν μας εἰς τὸ οὐράνιον αὐτὸ δεῖπνον;

Τὸ θεωροῦμε ἕναν τύπο τὸν ὁποῖον ἐκτελοῦμε μὲ κάποια δυσφορία, ἐὰν τὸ ἐκτελοῦμε.

Κι' αὐτὸ, διότι δὲν εἴμεθα πρόθυμοι νὰ ἐγκαταλείψουμε τὴν βιοτικὴ μέριμνα, ὄχι γιὰ νὰ ἀποξενωθοῦμε ἀπ' αὐτήν, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν ὑποτάξουμε σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ πειθαρχία. Δὲν ἔχουμε φθάσει

στὸ «ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν». ἔχουμε θεοποιήσει τὰ εἰδῶλα τοῦ κόσμου, τὸν ἀγρό, τὰ βόδια, τὴν γυναῖκα, ζοῦμε γι' αὐτὰ καὶ λατρεύουμε αὐτά.

Ὁ Θεὸς τὰ ἔδωσε γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ ὁ ἄνθρωπος αἰχμαλωτίζεται ἀπὸ τὴν ἐφήμερην αἴγλη του ὥστε χάριν αὐτῶν νὰ θυσιάσῃ τὸν οὐρανὸ καὶ τὴν αἰωνιότητα.

«Ἐρωτῶ σὲ ἔλε με παρητημένον».

Περισσότερον μ' ἐνδιαφέρει, θεέ μου, ἡ σκόνι, ἢ λάσπη, ὅταν γυαλίξῃ, παρὰ ὁ οὐρανός!

Γι' αὐτὸ λοιπὸν κι' εἴταν μετέχουμε στὸ οὐράνιο αὐτὸ δεῖπνο, ἡ συμμετοχὴ μας δὲν ἀνάβει στὴν καρδιά μας τὴν θεία φλόγα τῆς ἀφροσύσεως, τὴν θέρμη τῆς πίστεως!

Τὸ δεῖπνον αὐτὸ εἶναι συνδεδεμένον μὲ μίαν ἐσωτερικὴν ἀγιότητα. Καὶ αὕτη λείπει.

Μὰ πρὸς θεοῦ! Τουλάχιστον ἄς πρυτανεύσῃ ἡ σύνεσις. Καὶ ἡ σύνεσις αὕτη ἄς ζυγίσει τὰ πράγματα.

Παράγει τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου. Ἀξίζει λοιπὸν γιὰ μιὰ φευγαλέα παροδικότητα, νὰ θυσιάσῃ κανεὶς τὴν ἀπεραντισμένην τῆς αἰωνιότητος;

Αὐτῆς τῆς αἰωνιότητος ἐφόδιο καὶ ὄπλο εἶναι ἡ συμμετοχὴ στὸ «Μέγα Δεῖπνον».

ΣΕΡΡΑΙ ΤΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΔΡΑΣΕΩΣ

Πρὸ ἡμερῶν ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας τριμελὲς ἐπιτροπὴ τοῦ ἀξιολογωτάτου Παραρτήματός μας Σεργῶν, ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ δραστηρίου καὶ ζηλωτοῦ κ. Ἰωάννου Ἡλιάδου προέδρου καὶ δύο ἐκλεκτῶν συνεργατῶν του τῶν κ.κ. Εὐστρατίου Καοῦνη καὶ Ἀναστασίου Τριμοπούλου ἀντιπροέδρου καὶ ταμίου ἀντιστοίχως.

Ἡ ἐπιτροπὴ παραμείνασα ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τινος ἡμέρας καὶ κινηθεῖσα μὲ ἀκάματον δραστηριότητα ἐπέτυχε τὴν ἐπίλυσιν σοβαροτάτων ζητημάτων τοῦ Παραρτήματος.

Οἱ ἐκλεκτοὶ οὗτοι ἀδελφοὶ ἐνισχυόμενοι ἀπὸ τὴν ὑποστήριξιν συσώμου τοῦ Παραρτήματος μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν εὐλαβέστατον ἱερομόναχον Ἱλαρίωνα Βασιλόγλου, ἔχουν ἀναπτύξει ἐπαινετὴν δραστηριότητα ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς Ἐκκλησίας γενικῶς.

Σήμερον τὸ παράρτημα σύσσωμον, εὐρίσκεται ἡνώμενον εἰς τὸν δρόμον τῆς χριστιανικῆς οἰκοδομῆς.

Ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ συγχαίρει τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀδελφούς καὶ εὐχεται πλουσίαν τὴν καρποφορίαν τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφείλοντας χρήματα ἀπὸ ἡμεροδείκτας 1959, ὅπως σπεύσωσι καὶ ἐξοφλήσωσιν αὐτοὺς, διότι ὁ ἀγὼν τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν στηρίζεται παρὰ μόνον εἰς τὸν ὁμολόγόν τῶν τέκνων τῆς.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ Ι. ΝΑΩΝ

Τὸ Σάββατον 6 Δεκεμβρίου ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου πανηγυρίζουν οἱ ἐξῆς Ἱ. Ναοί :

1) Ἱερὸς Ναὸς Ἁγ. Νικολάου Χαλιδούς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Π. Ἀκακίου εἰς Παιανίαν

2) Ἱερὸς Ναὸς Ἁγ. Νικολάου Χαϊδαρίου πατρὸς Νικοδήμου.

Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ μέγας ἐσπερινὸς καὶ τὴν ἐπομένην πανηγυρικὴ λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας.

Προσκαλοῦνται οἱ φιλέοργοι ὅπως λάβουν μέρος εἰς τὰς κατανυκτικὰς αὐτὰς πανηγύρεις.

Τὴν 12 Δεκεμβρίου ἑορτὴν τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος πανηγυρίζουσιν οἱ κάτωθι Ἱεροὶ Ναοί : α) Ὁ Ἱ. Ναὸς τοῦ Παραρτήματος Παλουκίων (Παρὰ τὴν νῆσον Σαλαμίνα). Θὰ τελεσθῇ λειτουργία λαμπρὰ μεθ' ὁμιλίας.

Ῥωσάυτως θὰ τελεσθῇ ἀγρυπνία παρὰ τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Τριάδος (Τερίμη) ἐπὶ τῇ νύκτι τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος.

Τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας καὶ ἡμεῖς

Πληροφορούμεθα, ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας δι' ἀντιπροσώπων του, κατέστησε γνωστὸν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν τὴν σαφῇ πρόθεσιν του νὰ συζητηθῇ ἐν τῶν πρώτων τῷ ἡμερολογιακῷ ζήτημα εἰς τὴν συγκαλουμένην Πανορθόδοξον Σύνοδον. Ἐχομεν προσωπικὴν ἀντίληψιν τῶν ὅρων ἀντιλήψεων καὶ τοῦ θάρρους τοῦ Μακαριωτάτου Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ.κ. Χριστοφόρου καὶ ἐλπίζομεν, ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ του θὰ δικαιωθῇ εἰς ἀγὼν, ὅστις ὡς ἀποκλειστικὸν ἐλατήριο ἔσχε τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν ἐνότητα τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδόξου, ἥτις διεσπάσθη διὰ τῆς ἀντικανονικῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου.

Καιρὸς ἦδη νὰ προετοιμασθῶμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τὴν Πανορθόδοξον. Ἡ προετοιμασία μας αὕτη θὰ πρέπει νὰ διαλαμβάνῃ ἐπαρκῆ διαφώτισιν τῶν ἐπὶ μέρος ἑκκλησιῶν ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, ὡς ἀνεκινήθη εἰς τὴν Ἑλλάδα καταγγελίαν τῶν ἀντιχριστιανικῶν διωγμῶν ὑπὸ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας ὑπόμνημα εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν Πανορθόδοξον κ.λ.π. Δὲν πρέπει νὰ φρεσθῶμεν θυσίων καὶ ἐξόδων διὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν.

Ἡ στάσις ἡμῶν ἐναντι τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου θὰ πρέπει νὰ εἶναι τὸ θέμα τοῦ Ἱερατικοῦ Συνεδρίου τῶν κληρικῶν μας, ἡ εἰδικὴ φροντίς τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιτροπὴς καὶ τὸ ἀντικείμενον συγκλήσεως ἐκτάκτου Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου. Ἀς μὴ μᾶς διαφεύγῃ ἡ σοφία τοῦ ρητοῦ «Τῶν φρονίμων τὰ παιδιὰ πρὶν πεινάσουν μαγερεύουν».

Περίοδος περισυλλογῆς

Ἀγρύπνῳ μερίμνῃ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἀπεκατεστάθη ἡ ὁμιλία εἰς τὴν ταλανισθεῖσαν ἐνορίαν Πειραιῶς Εὐαγγελιστρία Καραβᾶ. Ἦδη διωρίσθη ὡς μόνιμος ἐφημέριος ὁ πατὴρ Νικόλαος Καλοσκάμης. Καθῆκον ὅλων καὶ δὴ τῶν περιόκων εἶναι νὰ ἐνισχύσωσι τὴν ἐνορίαν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ἐθεώρησε τοιφλίκα του ὁ γνωστὸς ἀρχιεραρχεὺς, ὥστε ἐκδιωχθεὶς δικαστικῶς ἐξ αὐτῆς, νὰ τὴν λαφυραγωγῇ ἀπὸ παντὸς ἀφιερώματος καὶ ἀναθήματος.

Εὐγνωμονοῦμεν

Ὁ ἐγκριτος δημοσιογράφος καὶ διευθυντὴς τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης» κ. Σωτ. Σχοινᾶς εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 279-280 τεύχος τῆς δημοσιεύει ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα μας Παῦλον, ἐν ᾗ μεταξὺ ἄλλων εἰσγγεῖται τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἑορτολογίου ἢ τὴν τακτοποιήσιν του, Συγχαίρομεν καὶ εὐγνωμονοῦμεν.

Καὶ οἱ ἱεροὶ κανόνες ;

Ἰδιαίτερος χαίρομεν ὡς Ἕλληνες διὰ τὴν ἐκλογικὴν νίκην τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας Ἐθνάρχου Μακαρίου. Τὸ τοιοῦτον συνιστᾷ δικαίωσιν τῶν ἀγώνων του, τῶν ἐξοριῶν του διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλληνικῆς μεγαλονήσου καὶ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι Ἑνώσεως τῆς μετὰ τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ ἂν μὲν ὁ νικητὴς ἦτο πρόσωπον λαϊκὸν οὐδεὶς θὰ ἐτόλμα νὰ δοκιμάσῃ τὴν πέραν τῆς ἐθνικῆς αὐτῆς χαρᾶς.

Ὁ νικητὴς ὅμως εἶναι κληρικὸς καὶ δὴ ἀνώτερος κληρικὸς. Οἱ δὲ ἱεροὶ Κανόνες, οἱ ὁποῖοι ἰσχύουν καὶ διὰ τὴν Κυπριακὴν Ἐκκλησίαν, ρητῶς ἀπαγορεύουν τὴν ἀνάμειξιν τῶν κληρικῶν εἰς τοὺς κοσμικοὺς περισπασμούς, ὧν κύριος εἶναι ἡ πολιτικὴ. Φθάνουν δὲ μέχρι καθαρᾶς τοῦ τοιοῦτου.

Τί θὰ γίνῃ λοιπὸν ;

Τὸ δίλημμα εἶναι σαφές καὶ σκληρόν : Ἡ ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς πολιτικῆς ἢ ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς Ἐκκλησίας !

Τώρα, ὅτε ἡ Κύπρος εἰσέρχεται εἰς περίοδον δμαλότητος, ἐλπίζομεν ὁ Ἐθνάρχης Μακάριος καὶ ἡ περὶ αὐτὸν Σύνοδος θὰ θέσωσιν ἔγγραμμά εἰς τὸν λυπηρὸν αὐτὸν ἐρμαφοροδισμόν.

Κατανυκτικὰ τελετὰ

Εἰς τὸ κατανυκτικὸν μονόδιον τοῦ πατρὸς Γορδίου «Ἀξίον ἔστιν», παρὰ τὴν Βαρυμπόμπην τὴν Κυριακὴν ἐσπέραν, τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ἐκάρησαν μοναχοὶ οἱ ἐκλεκτοὶ νέοι Ἀντώνιος Βεντούρης, παλαιὸν μέλος τῆς Ε.Ν.Γ.Ο.Χ. καὶ Φιλάρετος Παπαμακαρίου, υἱὸς τῆς ἀκαταπονήτου ἐργατρίας τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος κ. Μαρίας Παπαμακαρίου.

Ἰδιαίτερος συγκινοῦμεθα ἐκ τῆς ὁραίας ἀποφάσεως τῶν δύο νέων εἰς τὴν σημερινὴν ὑλόφρονα ἐποχὴν, ὅπου κυριαρχεῖ ὁ ἔρως πρὸς τὰ ἐγκόσμια. Δὲν λησμονοῦμεν τὴν συμβολὴν τοῦ μοναχικοῦ βίου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, οὔτε τὸ ἀνυπερβλήτον ὕψος τοῦ μοναχικοῦ βίου. Εὐχόμεθα εἰς τοὺς ἐλπιδοφόρους μοναχοὺς Ἀλύπιον καὶ Φιλάρετον τὴν ἀπὸ Θεοῦ ἐνίσχυσιν.

Ἄλλοτρίῳ δὲ οὐ μὴ ἀκολουθήσωσιν»

Ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τοῦ Χριστεπωνύμου Πληρώματος Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς νὰ προσέξῃ. Τὰ μόνα ἀρμόδια σώματα νὰ ρυθμίσωσιν τὸν καθιερωμένον ἑορτασμὸν τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν ὁδῶν καὶ νὰ δρίσωσιν τὸ σημεῖον τελετῆς εἶναι ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον πατέρα Ἀκάκιον καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου διωρισθὲν Διοίκ. Συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ὑπὸ τὸν παλαίμαχον ἀγωνιστὴν κ. Γεώργιον Κόττην. Πᾶς ἄλλος τρίτος νινεῖται ἐξ ἰδιοτελῶν σκοπῶν καὶ ἀποβλέπει εἰς τὴν προσωπικὴν του προβολήν.

Ἀς μὴ παγιδευθῶν λοιπὸν οἱ πιστοὶ «ἄλλοτρίῳ δὲ οὐ μὴ ἀκολουθήσωσιν».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμιὰν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κἀνίγγος 32—Ἀθῆναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)